

[Hauch.]

ærede Medlem derfor og haaber, at Udvalgsarbejdet snart maa begynde. Jeg kunde naturligvis ikke lade være med at bemærke — det skuffede mig lidt, fordi jeg syntes, det styrkede vore fælles Modstandere mere, end de Konservative og Venstre i og for sig har Interesse i —, at det ærede Medlem sagde: Hvorfor skal man ikke forhandle til alle Sider? Naturligvis er vi villige til at forhandle til alle Sider, men vi har været naive nok til paa Forhaand at tro, at vi lettere kunde komme til Rette med Det konservative Folkeparti i dette Forhold end med Regeringen. Det er muligt, at det ikke er Tilfældet, men jeg blev lidt skuffet over denne Tilføjeelse fra det ærede Medlem. I øvrigt kan jeg med Taknemmelighed modtage Tilsagnet.

Formanden: Jeg advarer mod, at man i dette Ting benytter sig af saa stærke Udtalelser som den, det ærede Medlem fremsatte angaaende „Gifflasker“.

Handelsministeren (Hauge): Jeg skal begynde med at gøre nogle Bemærkninger til det ærede 3die tingvalgte Medlem (Villemoes), der igen talte paa Venstres Vegne. Det ærede Medlem sagde til at begynde med, at ingen kunde være i Tvivl om, at det var de handelspolitiske Forhold, der først og fremmest var de afgørende, da man vedtog den første egentlige Valutalov i 1932, Loven af 30. Januar 1932. Og saa føjede det ærede Medlem til: Senere er Valuta- og Beskæftigelsesmomentet sat i Forgrunden. Er det nu rigtigt? Nej, det er saa urigtigt, som noget kan være, og jeg forstaar derfor ikke, at det ærede Medlem vil fremsætte en saadan Udtalelse, der ikke har noget som helst Hold i de faktiske Forhold. Det gjorde jeg i øvrigt opmærksom paa allerede i Gaar. Hvad staar der nu i denne Valutalov, den første egentlige Valutalov — vi kan se bort fra de Smaalove, der blev givet i Slutningen af Aaret 1931 —, efter hvilken en egentlig Valuta- og Importregulering har fundet Sted? Der staar i Lovens § 2, altsaa Formaaalsparagraffen: „Ministeren for Handel og Industri bemyndiges til efter Forhandling med det i § 1 nævnte Udvalg“

— det er Rigsdagens Valutaudvalg — „at foreskrive, at Indførsel fra Udlandet af Varer og Værdipapirer (herunder Kuponer) kun kan ske, naar Attest foreligger fra Nationalbanken om, at der af valutamæssige Grunde intet er til Hindrer for Indførselen.“

Der staar ikke i denne Lov noget om handelspolitiske Spørgsmaal. Nej, det er

de valutamæssige Forhold, der her er afgørende ved Bedømmelsen af, hvorvidt man kan tillade Indførselen af en Vare eller ej. Naar det er Tilfældet, har det ærede Medlem virkelig ikke Ret til at fremsætte en Paa-stand, en Udtalelse som den, det ærede Medlem her fremsatte, og han har det endnu mindre, naar Forholdet er det, at praktisk taget alle efterfølgende Love dette specielle Forhold vedrørende er af samme Indhold.

Det ærede 3die tingvalgte Medlem (Villemoes) sagde videre, at efter Venstres Forslag vilde alle Varer være paa Frilisten. Den ærede sidste Taler sagde akkurat lige det modsatte. Han sagde, at handelspolitiske Interesser maatte være afgørende for Indførselen, hvilket medfører, at alle Varer straks maa sættes paa den bundne Liste. Ingen kan nemlig paa Forhaand vide noget om, hvad man i de kommende Maaneder bliver nødsaget til at handle sig til Rette om med Udlandet. Det er jo ikke et enkelt Land, man skal forhandle med om Vareudveksling, det er en hel Række Lande, Dusintallet er vist allerede overskredet. Det er klart, at naar Forholdet er det, at man skal handle sig til Rette om Muligheden for at faa vore Landbrugsvarer afsat i Udlandet, handle sig til Rette paa den Maade, at vi skal give Tilladelse til, at der indføres de og de ikke paa Forhaand bestemte udenlandske Varer, for at vedkommende Land vil tage vore Landbrugsvarer, saa kan vi ikke til at begynde med sætte vedkommende Lands Varer paa Friliste. Thi naar vi saa skulde til at forhandle med Udlandet, var der maaske allerede importeret saa mange Varer fra det paagældende Land, at det overhovedet ikke vilde nytte os at sige: nu tillader vi dem at sælge de og de Varer til os, naar de saa til Gengæld vil købe Landbrugsvarer fra os. For de vilde for det første sige: Det vil vi ikke give noget for, for vore Varer er jo paa Friliste, og hvis vi saa sagde: Saa tager vi disse Varer af Frilisten, vilde de sige: Nu har I jo indført saa mange Varer, at der alligevel ikke i de første Maaneder er Mulighed for at indføre flere, Landet er overfyldt deraf, Landet har allerede forsynet sig med disse Varer. Derfor vil Forholdet blive dette, at alle de Varer, som der praktisk taget kan blive Tale om at gøre Forretning om med Udlandet, maa opføres paa den bundne Liste. Hvor mange der senere vil kunne føres over paa Frilisten, er det ikke til at sige noget om. Ingen kan sige noget derom nu, Forholdene veksler fra Periode til Periode, for ikke at sige fra Uge til Uge. Vi gik, sagde det ærede Medlem, til